

XX

Започнаха дъждовнитѣ есенни дни. Деня се сливаше съ нощта за Павла като кошмаренъ сънь. Кога се виждаше между другаритѣ си по сждба, кога сънуваше — Павелъ не можеше да разбере. Съ него ставаше нѣщо, което никога не е било. Често пжти му се струваше, че това, що сънува е действителностъ, а често, загледалъ се въ онова, що се върши около него, му се струваше сънь.

Пробудилъ се нощесъ Павелъ гледа килията озарена отъ кандило. Въ полумрака откроенитѣ сѣнки отъ превизлото на кандилото се движатъ като голѣми крила на черна пеперуда; Разпятieto озарено, като че се моли за грѣшницитѣ. И чу, че нѣкой плаче на сънь.